

Sygn.akt III AUa 597/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Jolanta Kazberuk (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Marek Szymanowski

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. w B.

sprawy ze skargi W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach w dniu 7 grudnia 2011r. sygn. akt III U 722/11

na skutek apelacji wnioskodawczyni W. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 marca 2013 r. sygn. akt III U 107/13

I. **zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że zmienia wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 7 grudnia 2011r. sygn. akt III U 722/11 oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 12 października 2011r. i wznowia W. W. wypłatę emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.,**

II. **wniosek o wypłatę odsetek zawarty w apelacji przekazuje organowi rentowemu celem rozpoznania,**

III. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz W. W. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

UZASADNIENIE

W. W. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 7 grudnia 2011r. wydanym w sprawie sygn. akt III U 722/11. Stwierdziła, że wyrok ten został oparty na przepisie, który został uznany za niezgodny z Konstytucją RP, na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. o sygn. K2/12. Dlatego zażądała wznowienia wypłaty świadczenia od dnia 1 października 2011r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie powyższej skargi w części dotyczącej wypłaty emerytury po 30 września 2011r. do 21 listopada 2012r.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach oddalił skargę o wznowienie postępowania w części dotyczącej wypłaty emerytury od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (pkt I) oraz umorzył postępowanie w części dotyczącej wypłaty emerytury od dnia 22 listopada 2012r. (pkt II).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z dnia 7 maja 2009r. ZUS przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od 8 kwietnia 2009r. Z kolei decyzją z dnia 12 października 2011r. organ rentowy, powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) oraz ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz.1726 ze zm.), wstrzymał od dnia 1 października 2011r. wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni, ponieważ kontynuowała zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała to zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. W. W. złożyła odwołanie od tej decyzji, które wyrokiem z dnia 7 grudnia 2011r. oddalił Sąd Okręgowy w Suwałkach w sprawie o sygn. III U 722/11. Orzeczenie jako nie zaskarżone, stało się prawomocne. Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. sygn. K 2/12, odwołująca wystąpiła z wnioskiem o wypłacenie zaległej kwoty emerytury. Decyzją z dnia 28 stycznia 2013r. organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012r. Poza tym zwrócił W. W. skargę, wskazując, iż należy ją złożyć do Sądu Okręgowego w Suwałkach, jako właściwego, w oparciu o art. 66 § 3 k.p.c. W dniu 8 lutego 2013r. skarżąca wystąpiła do Sądu Okręgowego w Suwałkach ze skargą o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. III U 722/11.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 401¹ k.p.c. podstawa wznowienia występuje jedynie wtedy, gdy Trybunał Konstytucyjny zakwestionował przepis, który był podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia. Następnie odniósł się do przepisu art. 407 § 2 k.p.c., statuującego termin do wniesienia skargi. Po czym stwierdził, że odwołująca złożyła skargę w terminie i prawidłowo wskazała podstawę wznowienia postępowania, niemniej argumenty, które przedstawiła w skardze nie dawały podstaw do jej uwzględnienia.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w niniejszej sprawie podstawowe znaczenie miał wyrok z dnia 13 listopada 2012 r. (K 2/12), w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8.01.2009r. do 31.12.2010r. – w tym do wnioskodawczyni. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011r. Do dnia 22 listopada 2012r. kwestionowany przepis funkcjonował zatem w obrocie prawnym. Dlatego w momencie wyrokowania przez Sąd Okręgowy oraz w dacie wydawania przez organ rentowy decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury, należało go stosować.

Następnie Sąd Okręgowy odniósł się do daty, od której należało wznowić wypłatę świadczenia. Wskazał iż Trybunał nie określił daty wejścia w życie wyroku z dnia 13 listopada 2012r. i dlatego należało uwzględnić normę zawartą w art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którą orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Sentencja wyroku została ogłoszona dnia 22 listopada 2012r. w Dzienniku Ustaw i od tej właśnie daty należało wznowić wypłatę emerytury.

Sąd pierwszej instancji stwierdził również, że dopóki powyższe przepisy nie utraciły mocy obowiązującej, sądy powszechne orzekały jak w sprawie III U 722/11, nawet jeśli Trybunał Konstytucyjny orzekł o jego niezgodności z ustawą zasadniczą. Zgodnie bowiem z art. 316 § 1 kpc, sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Według tej właśnie zasady orzekał Sąd Okręgowy w Suwałkach w sprawie III U 722/11. Zatem nie było podstaw do wznowienia postępowania i wznowienia wypłaty emerytury od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

Sąd Okręgowy dostrzegł również, że w dniu 28 stycznia 2013r. ZUS wydał decyzję o wznowieniu wpłaty emerytury od dnia 22 listopada 2012r., czyli od momentu wejścia w życie omawianego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Tym samym żądanie odwołującej wznowienia wypłaty emerytury od dnia 22 listopada 2012r. stało się bezprzedmiotowe i dlatego, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., postępowanie w tym zakresie umorzono.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniosła W. W.. Zaskarżając wyrok w punkcie I, zarzuciła mu naruszenie:

1. art. 190 ust. 3 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, iż skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego wchodzą w życie z dniem ogłoszenia co w niniejszej sprawie skutkuje tym, iż podstawy do wznowienia wypłaty emerytury istniały od dnia 22 listopada 2012r., mimo iż wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu,

2. art. 316 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy w sprawie III U 722/11, a więc na dzień 7 grudnia 2011r., mimo uchylecia ze skutkiem ex tunc mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. niekonstytucyjnych przepisów, tj. art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r., co skutkowało uznaniem przez Sąd orzekający w sprawie, iż nie było podstawy do wznowienia postępowania i wypłaty emerytury od 1 stycznia 2011r do 21 listopada 2012r.

Apelująca wniosła o:

1. zmianę orzeczenia Sądu pierwszej instancji w zaskarżonej części poprzez: wznowienie postępowania w sprawie o sygn. III U 722/11 Sądu Okręgowego w Suwałkach, a w rezultacie

2. zmianę wyroku tego Sądu z dnia 7 grudnia 2011r. poprzez zmianę decyzji ZUS z dnia 12 października 2011r. i wznowienie wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012r.

3. zasądzenie odsetek ustawowych za okres od wznowienia wypłaty emerytury do dnia zapłaty,

4. zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje

Apelacja jest zasadna, a zarzuty w niej wskazane przemawiają za zmianą zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach w punkcie pierwszym poprzez zmianę wyroku tego Sądu z dnia 7 grudnia 2011r. w sprawie o sygn. III U 722/11 oraz poprzedzającej go decyzji ZUS z dnia 12 października 2011r., a tym samym za wznowieniem W. W. wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

Bezspornie W. W. decyzją ZUS z dnia 7 maja 2009r. nabyła prawo do emerytury od dnia 8 kwietnia 2009r., a po uzyskaniu tego świadczenia kontynuowała dotychczasowe zatrudnienie w Domu Pomocy Społecznej w (...). Decyzją z dnia 11 października 2011r. (k. 201 akt rentowych) organ rentowy wstrzymał jej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r., na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.), który to przepis na mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz

z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) miał również zastosowanie do prawa do emerytury odwołującej nabytej przed wejściem w życie art. 103a.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r. (K 2/12 OTK-A 2012/10/121) opublikowanym w Dzienniku Ustaw pod pozycją 1285 z dnia 22 listopada 2012r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowa ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 , Nr 257 poz. 1726) w art. 6 dokonała zmiany w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych między innymi właśnie poprzez dodanie art. 103a., zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Uznany za niekonstytucyjny (zakresowo) przepis art. 28 tej ustawy nakazywał stosowanie między innymi wprowadzanego art. 103a ustawy do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (...) - przy czym w stosunku do takich emerytur miał być stosowany on od dnia 1 października 2011 r.

Skutki niekonstytucyjności przedmiotowego art. 28 są takie, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił on moc w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r. lub przed 8 stycznia 2009 r.

Należy podkreślić, że W. W. należy do kręgu osób, które prawo do emerytury nabyły właśnie w przedziale czasowym od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010 r., kiedy nie było obowiązku rozwiązywania stosunku pracy (decyzja z dnia 7 maja 2009 r. przyznająca prawo od dnia 8 kwietnia 2009r na k. 131 akt rentowych). Oznacza to, że w stosunku do niej w/w wyrok Trybunału Konstytucyjnego wywołuje bezpośrednie skutki prawne. Tak przyjął również Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie i w tym zakresie rozstrzygnięcie tego sądu było prawidłowe.

Poza tym, za zasadny uznać należało zarzut apelacji naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 190 § 3 Konstytucji RP przy ocenie skutków derogacyjnych niekonstytucyjnego art. 28 powołanej wyżej ustawy. Zgodnie bowiem z dominującą linią orzecniczą, niekonstytucyjny przepis utracił moc ex tunc (od początku jego wejścia z życie), a nie ex nunc (od momentu stwierdzenia jego niekonstytucyjności).

W świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją co do zasady winna oznaczać, że przepis ten nie może być stosowany od daty jego uchwalenia.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego może mieć także skutki retroaktywne, co stwarza konieczność ponownego rozpoznania sprawy, z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa bowiem pogląd o skuteczności ex tunc wyroków Trybunału Konstytucyjnego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 99/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 79, uchwały Sądu Najwyższego z dnia

23 stycznia 2001 r., III ZP 30/00, OSNP 2001, nr 23, poz. 685, z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 23 stycznia 2004 r., III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61, z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81, z dnia 19 maja 2006 r., III CZP 26/06, OSNC 2007, nr 3, poz. 39, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1999 r., I CKN 204/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 94, z dnia 19 grudnia 1999 r., I CKN 632/98, nie publ., z dnia 19 kwietnia 2000 r., II CKN 272/00, nie publ., z dnia 15 stycznia 2003 r., IV CKN 1693/00, nie publ., z dnia 9 października 2003 r., I CK 150/02, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 132, z dnia 29 października 2003 r., III CK 34/02, OSP 2005, nr 4, poz. 54, z dnia 30 września 2004 r., IV CK 20/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 161, z dnia 26 listopada 2004 r., V CK 270/04, nie publ., z dnia 12 stycznia 2005 r., I CK 457/04, nie publ., z dnia 7 października 2005 r., II CK 756/04, "Monitor Prawniczy" 2005, nr 21, s. 1027, z dnia 14 września 2006 r., III CSK 102/06, nie publ., z dnia 15 czerwca 2007 r., II CNP 37/07, nie publ., z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 315/07, nie publ., z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 31/08, OSNC-ZD 2009, nr A, poz. 16, z dnia 20 maja 2009 r., I CSK 379/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 172, z dnia 10 grudnia 2009 r., III CSK 110/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 82, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., III ZP 27/00, OSNP 2001, nr 10, poz. 331, z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 272/03, nie publ.; wyrok SN z dnia 21 listopada 2006 r. II PK 42/06 LEX nr 950622, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2000 r., III ZP 27/00, OSNAPiUS 2001, nr 10, poz. 331). W związku z utratą mocy przez art. 28 wspomnianej wyżej ustawy także pojawiły się orzeczenia jednoznacznie przyjmujące skutek retroaktywny, a zatem uzasadniające wypłatę świadczenia za okres od 1 października 2011r., czyli także za okres sprzed utraty mocy przez niekonstytucyjny przepis art. 28 przywołanej wyżej ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt I UK 519/12 niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 lutego 2013 r. II AUa 41/13 LEX nr 1280645). Taka wykładnia pozostaje również spójna z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, który prawo do emerytury uznaje za mienie (prawo własności) podlegające ochronie z art. 1 Protokołu Nr (...) do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonego w dniu 20 marca 1952 r. w P. (Dz. U. z 1995r. Nr 36 poz. 175). Stąd ingerencja w to prawo choć dopuszczalna musi mieć charakter wyjątkowy, być przewidziana przez ustawę, pozostawać w zgodzie z ogólnymi zasadami prawa międzynarodowego i leżeć w interesie publicznym (np. M. przeciwko Polsce, skarga nr (...), wyrok 15 września 2009; I. przeciwko Polsce skarga nr (...), wyrok z 26 lipca 2011 r.).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego trafny był również zarzut apelacji odnoszący się do naruszenia art. art. 316 § 1 k.p.c. Zgodnie z tą regulacją po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Sąd Okręgowy z obrazą tego przepisu ocenił sprawę według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy w dniu 7 grudnia 2011r. w postępowaniu o sygn. III U 722/11. Powinien zaś orzekać, mając na uwadze okoliczności faktyczne i prawne aktualne w dacie zamknięcia rozprawy w dniu 12 marca 2013r. w sprawie niniejszej o sygn. 107/13, wszczętej na skutek skargi o wznowienie postępowania o sygn. III U 722/11.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarga o wznowienie postępowania - podobnie jak pozew lub wnioski w postępowaniu nieprocesowym - rozpoczyna nowe postępowanie sądowe, które nie stanowi kontynuacji postępowania zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem. Toczy się ono w myśl przepisów art. 399 - 410 k.p.c., z ewentualnym uwzględnieniem odrębności wynikających z art. 524 oraz art. 48 § 3 i art. 136 § 3 k.p.c. Przy czym art. 406 k.p.c. nakazuje stosować do postępowania ze skargi o wznowienie przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, właściwe dla rozpoznawanej sprawy, a zatem także w/w art. 316 § 1 k.p.c. Podobny pogląd wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1994 r. (III CZP 41/94, LEX nr 9107), zgodnie z którym Sąd - wydając wyrok po ponownym rozpoznaniu sprawy w rezultacie wznowienia postępowania - bierze za podstawę rozstrzygnięcia stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy wyznaczonej w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania (art. 316 § 1 w związku z art. 410 § 1 in fine, art 406 oraz art. 412 § 1 i 2 k.p.c.).

Dlatego Sąd pierwszej instancji badając skutki derogacyjne niekonstytucyjnego art. 28 powołanej wyżej ustawy, powinien mieć na uwadze stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy w niniejszym postępowaniu w dniu 12 marca 2012r. (k. 9), w którym znane było w/w orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny, na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c., uwzględnił apelację i dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

W przedmiocie wniosku skarżącej o przyznanie odsetek od wznawianej emerytury, na zasadzie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., podlegał on przekazaniu do rozpoznania organowi rentowemu jako nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem nie jest dopuszczalne dochodzenie przed Sądem świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego (por. wyrok SN z dnia 23 listopada 1999 r. II UKN 204/09 OSNP 2001/5/169).

Z kolei o kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).